Ми велети, що зі сонця посміли глумитись,
покарані зухвальці, обернені в камінь.
Тепер тільки від круків побираємо мито
білими козацькими кістками.

Стоїмо як ідоли чорної пустелі,
віхи знамення татарви й вовкулаків.
Впаде смерк смерті на зелені оселі,
коли сонце вибухне на мертві відламки.

Скинемо каменю чари, які нас тиснуть,
зненавистю все просмалять наші вічі.
До слушного менту ми затаїлись у тирсі
з правом раз у рік на відьомські віча.